

ROMÂNIA
CÎRTEA DE APEL ALBA IULIA
SECTIA PENALA
Dosar nr. (.../.../...)

ÎNCHEIERE

Şedinţa publică de la 27 Ianuarie 2021

Completul compus din:

PREŞEDINTE (...)

Judecător (...)

Grefier (...)

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia de
Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism – Serviciul Teritorial Alba
reprezentat prin procuror (...)

Pe rol se află judecarea apelurilor declarate de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă
Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate
Organizată şi Terorism – Biroul Teritorial Sibiu şi de inculpaţii [REDACTED]
[REDACTED] împotriva sentinţei penale nr. 28 pronunţată la data de 27
martie 2020 de către Tribunalul Sibiu în dosarul penal nr. (.../.../...).

*Dezbaterea cauzei se realizează prin videoconferinţă cu Penitenciarele Târgu Mureş şi
Aiud.*

La apelul nominal făcut în şedinţa publică se prezintă:

- inculpatul apelant [REDACTED] în prezent deţinut în Penitenciarul Târgu Mureş, asistat de
apărător desemnat din oficiu, avocat [REDACTED]

- inculpatul apelant [REDACTED] în prezent deţinut în Penitenciarul Aiud, asistat de apărător
desemnat din oficiu, avocat [REDACTED];

- av. [REDACTED] în substituirea apărătorului ales al apelantului-inculpat [REDACTED], av. [REDACTED]

- av. [REDACTED] în substituirea apărătorului ales al apelanţilor-inculpaţi [REDACTED] şi [REDACTED], av. [REDACTED]

- av. [REDACTED] în substituirea apărătorului ales al apelantului-inculpat [REDACTED], av. [REDACTED];

- av. [REDACTED] în substituirea apărătorului ales al apelantului-inculpat [REDACTED], av. [REDACTED]

- apărătorul ales al apelanţilor-inculpaţi [REDACTED], av. [REDACTED]

- av. [REDACTED] în substituirea apărătorului ales al apelantului-inculpat [REDACTED], av. [REDACTED]

- av. [REDACTED] în substituirea apărătorului desemnat din oficiu pentru intimaţii-inculpaţi [REDACTED],

[REDACTED], av. [REDACTED]

- av. [REDACTED] în substituirea apărătorului desemnat din oficiu pentru intimaţii-inculpaţi [REDACTED]
şi P., av. [REDACTED]

- apărătorul desemnat din oficiu pentru a reprezenta interesele în faţa instanţei de apel a
intimatelor persoane vătămate şi părţi civile cu domiciliul în Spania, av. [REDACTED];

- avocat [REDACTED] în substituirea apărătorului desemnat din oficiu pentru a reprezenta
interesele în faţa instanţei de apel a intimatelor persoane vătămate şi părţi civile cu domiciliul în
Franţa, av. [REDACTED]

- apărătorul desemnat din oficiu pentru a reprezenta interesele în faţa instanţei de apel a
intimatelor persoane vătămate şi părţi civile cu domiciliul în Elveţia, av. [REDACTED];

- avocat [redacted] în substituirea apărătorului desemnat din oficiu pentru a reprezenta interesele în fața instanței de apel a intimatelor persoane vătămate și părți civile cu domiciliul în Austria, Belgia, Italia, Portugalia, Ungaria și Marea Britanie, av. [redacted];

- avocat [redacted] în substituirea apărătorului desemnat din oficiu pentru a reprezenta interesele în fața instanței de apel a intimatelor persoane vătămate și părți civile cu domiciliul în Germania, av. [redacted];

- lipsă fiind celelalte părți.

Procedura de citare este îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, care învederează că s-au depus la dosar următoarele înscrisuri:

- constituire de parte civilă cu suma de 400 euro formulată de persoana vătămată J. [redacted] prin apărător desemnat din oficiu, avocat [redacted];

- note de ședință formulate de doamna avocat B., apărător ales al inculpatului [redacted];

- propunere privind întrebarea conturată de către completul investit cu soluționarea prezentului dosar relativ la chestiunea sesizării ÎCCJ privind dezlegarea chestiunii de drept, formulată de domnul avocat [redacted], apărător ales al inculpatului [redacted];

- propunerea privind întrebarea cu care urmează să fie investită ÎCCJ în vederea dezlegării chestiunii de drept pusă în discuție, formulată de doamna avocat [redacted], apărător desemnat din oficiu pentru intimele persoane vătămate și părți civile cu domiciliul în Elveția;

- note scrise formulate de domnul avocat [redacted] apărător ales al inculpatului [redacted] privind conținutul întrebării cu care urmează a fi sesizată ÎCCJ;

- propunerea privind întrebarea cu care urmează să fie investită ÎCCJ în vederea dezlegării chestiunii de drept pusă în discuție, formulată de doamna avocat [redacted] apărător desemnat din oficiu pentru intimele persoane vătămate și părți civile cu domiciliul în Spania.

Curtea de Apel precizează că în cauză s-a acordat termen pentru definitivarea formei întrebării ce urmează a fi adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție privind dezlegarea chestiunii de drept puse în discuție, raportat la modalitatea propusă de instanță, și acordă cuvântul părților cu privire la această chestiune.

Reprezentanta DIICOT arată că din punctul său de vedere întrebarea ar trebui să fie foarte simplă, și anume:

Dacă simpla introducere de date informatice care au avut drept consecință fraudarea unui subiect pasiv fără ca prin această activitate de introducere de date informatice să fie perturbată funcționarea unui sistem informatic întrunește cerințele de tipicitate ale infracțiunii de fraudă informatică (în modalitatea de introducere de date informatice) sau ale infracțiunii prevăzute de art. 244 Cod penal.

Apărătorul desemnat din oficiu pentru intimele persoane vătămate și părți civile cu domiciliul în Elveția, avocat [redacted] arată că este de acord cu susținerile doamnei procuror, cu mențiunea că ar solicita schimbarea unui cuvânt, și anume:

Dacă simpla introducere a datelor informatice are ca efect, nu fraudarea persoanei vătămate, ci *producerea unui prejudiciu în dauna părții vătămate*, iar continuarea să fie identică cu propunerea doamnei procuror.

Reprezentanta DIICOT arată că dacă scopul nu este ca prejudiciul să se producă, nu discutăm despre infracțiunea respectivă.

Apărătorul ales al apelanților-inculpați A. [redacted] av. [redacted] propune următoarea formă a întrebării:

Dacă postarea unui anunț fictiv într-un sistem informatic sau pe o platformă on-line este de natură a crea ea însăși un prejudiciu, împreună cu o perturbare a funcționării normale a unui

sistem informatic, sau pentru producerea prejudiciului, pentru a întruni elementele de tipicitate ale art. 249, este necesar un contact direct și o acțiune de inducere a eroare ulterioară postării.

Învederează că postarea este către oricine, nu către cineva anume, și atunci, dacă postarea în sine a unui anunț pe o platformă on-line produce o perturbare a bunei funcționări a unui sistem informatic, dublată de producerea unui prejudiciu în sine prin simpla postare, sau pentru producerea prejudiciului este necesară o interacțiune ulterioară între o persoană determinată și cel care postează, pentru că la art. 249 spune că nu numai scopul să fie producerea unui prejudiciu, ci și dacă se produce un prejudiciu. Mai arată că de regulă se lasă o adresă de email, nu este un cont în anunț în care să se facă plata online și doar în momentul în care se ia legătura on-line cu cel care postează apare elementul care conduce la producerea pagubei.

În replică, reprezentanta DIICOT învederează că dacă nu există pagubă, nu există infracțiune.

Apărătorul desemnat din oficiu pentru intimatele persoane vătămate și părți civile cu domiciliul în Elveția, avocat [REDACTAT] arată că în formularea întrebării a plecat de la esența infracțiunii de fraudă informatică și în accepțiunea sa, fraudă informatică se poate produce doar prin acțiunea de împiedicare în orice mod a funcționării unui sistem informatic.

Propune următorul conținut al întrebării:

Dacă acțiunile cuprinse în textul infracțiunii de fraudă informatică, respectiv introducerea, modificarea, ștergerea de date informatice, sau restricționarea accesului la aceste date reprezintă doar o enumerare exemplificativă dar neexhaustivă a modalității de realizare a conținutului infracțiunii, conținut care se realizează prin acțiunea de împiedicare în orice mod a funcționării unui sistem informatic sau aceste acțiuni reprezintă fiecare în parte modalități alternative de realizare a conținutului infracțiunii de fraudă informatică.

Arată că a făcut și o completare în scris a conținutului întrebării.

CURTEA DE APEL

I. Obiectul cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri de dezlegare a unor chestiuni de drept.

Curtea de Apel Alba Iulia, din oficiu, a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Publicarea de anunțuri fictive online care a avut drept consecință producerea unei pagube, fără ca prin această activitate să se intervină asupra sistemului informatic sau asupra datelor informatice prelucrate de acesta, realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii de fraudă informatică, prevăzută de art. 249 din Codul penal (în modalitatea alternativă a „introducerii de date informatice”) sau ale infracțiunii de înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. 2 din Codul penal (în modalitatea alternativă „prin alte mijloace frauduloase”)?”

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Biroul Teritorial Sibiu s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

1. [REDACTAT] (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere, constituire sau aderare la un grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, fraudă informatică în formă

continuată, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod penal din 1969, fiecare cu aplicare art. 37 lit. a din Codul penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal;

2. ■ (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere, constituire sau aderare la un grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, fraudă informatică în formă continuată, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal;

3. ■ (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere, constituire sau aderare la un grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, fraudă informatică în formă continuată, prev. și ped. de art. 49 din Legea nr. 161/2003 cu aplic. art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal;

4. ■ (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere, constituire sau aderare la un grup infracțional organizat, prevăzute de art. 7 din Legea nr. 39/2003, fraudă informatică în formă continuată, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 cu aplic. art. 41 alin. 2 C. penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal;

5. ■ (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere, constituire sau aderare la un grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, fraudă informatică în formă continuată, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal;

6. ■ (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere, constituire sau aderare la un grup infracțional organizat, prevăzute de art. 7 din Legea nr. 39/2003, fraudă informatică în formă continuată, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal;

7. ■ (fost ■), (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere, constituire sau aderare la un grup infracțional organizat, prevăzute de art. 7 din Legea nr. 39/2003, fraudă informatică în formă continuată, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod penal din 1969, fiecare cu aplicare art. 37 lit. a din Codul penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal;

8. ■ (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere, constituire sau aderare la un grup infracțional organizat, prevăzute de art. 7 din Legea nr. 39/2003, fraudă informatică în formă continuată, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal;

9. ■ (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de aderare sau sprijinirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, complicitate la fraudă informatică, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 coroborat cu art. 26 Cod penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal,

10. ■ (fost ■), (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de aderare sau sprijinirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, complicitate la fraudă informatică, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 coroborat cu art. 26 Cod penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal,

11. ■ (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de aderare sau sprijinirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, complicitate la fraudă informatică, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 coroborat cu art. 26 Cod penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal,

12. ■ (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de aderare sau sprijinirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, complicitate la fraudă informatică,

13. [REDACTED] (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de aderare sau sprijinirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, complicitate la fraudă informatică, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 coroborat cu art. 26 Cod penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal;

15. [REDACTED] (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de aderare sau sprijinirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, complicitate la fraudă informatică, prevăzută și pedepsită de art. 49 din Legea nr. 161/2003 coroborat cu art. 26 Cod penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal din 1969 și a art. 5 din Codul penal,

În cuprinsul actului de sesizare a reținut Ministerul Public că, începând cu anul 2010 inculpatul [REDACTED] a constituit împreună cu inculpații [REDACTED] o grupare infracțională organizată în scopul săvârșirii de fraude informatice. Modul de operare inițial a fost gândit de inculpatul [REDACTED] și consta în postarea de anunțuri privind vânzări de bunuri fictive pe site-uri de licitații online internaționale, urmate de purtarea corespondenței electronice cu persoanele interesate, aspecte de care se ocupa chiar el. Persoanele vătămate erau convinse să vireze banii aferenți bunului ce doreau să-l achiziționeze în conturile bancare controlate de grupare, în corespondența ce o purtau cu vânzătorul inducându-li-se convingerea că fac plata printr-un serviciu de tip „escrow” (o a treia parte primește banii de la cumpărător și îi reține până la finalizarea efectivă a tranzacției, când îi remite vânzătorului), astfel că în cazul neprimirii bunului aceștia urmau a le fi restituiți.

La foarte scurt timp gruparea infracțională organizată s-a extins atât în ceea ce privește activitatea infracțională a membrilor cât și, implicit, în ceea ce privește numărul membrilor, la aceasta aderând și fiind sprijinită de numeroase alte persoane (inculpații [REDACTED])

În fapt, au fost postate pe mai mult de 80 site-uri de vânzări online din Europa, anunțuri cu diverse bunuri (autoturisme, electronice și electrocasnice) la prețuri atractive. Anunțurile false au fost postate de către inculpații [REDACTED] și [REDACTED], fiind folosite mai multe adrese de email pentru înregistrarea anunțurilor pe site-uri de vânzări.

Persoanele interesate de achiziționarea bunurilor postate la vânzare *au contactat membrii grupării, care se ocupau cu gestionarea corespondenței electronice și după mai multe*

conversații, de regulă pe mail, iar în unele cazuri și telefonic, erau determinate să transfere diverse sume de bani, ca avans, taxă transport, taxă pentru verificarea produsului sau alte taxe, în conturi bancare gestionate de gruparea infracțională, deschise în România și Bulgaria.

Astfel, având convingerea că încheie o tranzacție corectă și garantată, 425 cumpărători de bună credință au efectuat 481 transferuri bancare din conturile lor în 34 conturi bancare deschise în România și Bulgaria, conturi gestionate și controlate de membrii grupării infracționale, într-un quantum total de aproximativ 250.000 Eur.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Sibiu la nr. (.../.../...).

Prin sentința penală nr. 28 din data de 27 martie 2020, pronunțată de Tribunalul Sibiu în dosarul mai sus menționat, s-a hotărât condamnarea inculpaților pentru infracțiunile reținute în cuprinsul actului de sesizare, constituire a unui grup infracțional organizat și fraudă informatică la diferite pedepse cu închisoarea. Prima instanță a admis o serie de acțiuni civile hotărând obligarea inculpaților la plata despăgubirilor către părțile civile, persoanele vătămate prejudiciate prin preținsele fapte infracționale.

Pentru a pronunța această sentință a reținut, în esență, prima instanță că din analiza întregului material probator administrat în cauză rezultă faptul că, din dorința de a realiza venituri injuste și prin mijloace nelegale, inculpații din prezenta cauză au gândit și realizat o modalitate de înșelare a unor persoane - cumpărători de bună credință de bunuri vândute pe internet, prin diverse platforme de vânzări on-line, cumpărători din diverse zone ale continentului european.

În esență, activitatea inculpaților a constat în postarea la vânzare, prin intermediul internetului, de bunuri fictive, aceștia pretinzând că sunt proprietarii acestor bunuri, al căror preț atractiv postat pe site-uri de specialitate atrăgea atenția acestor cumpărători, *cu care inculpații intrau ulterior în contact în principal prin intermediul poștei electronice, convingându-i să plătească prețul acestor produse, după care, bunul cumpărat nu mai era expedit cumpărătorului (bun care în fapt nici nu exista).*

A apreciat tribunalul că vinovăția inculpaților, sub aspectul comiterii infracțiunilor de constituirea unui grup infracțional organizat (sub forma inițierii, constituirii, aderării sau sprijinirii) și **fraudă informatică**, infracțiuni aflate în concurs, rezultă fără dubiu din ansamblul probator administrat în cauză, respectiv declarațiile inculpaților, plângerile și declarațiile persoanelor vătămate și ale părților civile, declarațiile martorilor, comisii rogatorii internaționale, corespondență Interpol, documente bancare, percheziții domiciliare și informatice, procesele verbale de redare a comunicărilor inculpaților, instanța dispunând condamnarea celor 16 inculpați pentru comiterea acestor infracțiuni.

Împotriva acestei sentințe au exercitat calea de atac a apelului atât Ministerul Public cât și un număr de 10 inculpați, criticând sentința primei instanțe pentru diferite considerente de nelegalitate și de netemeinicie. Unii dintre inculpați au criticat hotărârea primei instanțe inclusiv în partea ce privește încadrarea juridică a faptelor.

La termenul de judecată din data de 13.01.2021 Curtea, din oficiu, a pus în discuție utilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu propunerea dezlegării unei chestiuni de drept, vizând lămurirea unor aspecte esențiale legate de încadrarea juridică a faptelor pretins a fi fost comise de inculpați și constând, în esență, în **postarea de anunțuri fictive online, care au avut drept consecință producerea unei pagube, fără ca prin această postare de anunțuri fictive să se intervină asupra sistemului informatic sau asupra datelor informatice prelucrate de acesta.** Instanța s-a întrebat dacă faptele pretins a fi fost săvârșite de inculpați justifică încadrarea juridică în prevederile art. 249 Cod penal, fraudă informatică sau justifică mai degrabă încadrarea în prevederile art. 244 alin. 2 din Codul penal, înșelăciunea.

Curtea, în urma analizei literaturii de specialitate (în cuprinsul căreia a regăsit puncte de vedere divergente) și a practicii judiciare relevante în materie (care a fost lipsită de consecvență) a considerat că este necesar a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție cu dezlegarea problemei de drept la care am făcut referire.

III. Punctele de vedere cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Reprezentanta Ministerului Public a arătat că, în principal, consideră că practica judiciară este constantă în a considera că fapta de a publica anunțuri fictive pe internet urmată de producerea unei pagube, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fraudă informatică.

În subsidiar, a arătat că nu se opune sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, sugerând chiar o variantă în care se poate formula întrebarea ce se vrea a fi adresată instanței supreme, și anume: *Dacă simpla introducere de date informatice care a avut drept consecință fraudarea unui subiect pasiv fără ca prin această activitate de introducere de date informatice să fie perturbată funcționarea unui sistem informatic întrunește cerințele de tipicitate ale infracțiunii de fraudă informatică (în modalitatea de introducere de date informatice) sau ale infracțiunii prevăzute de art. 244 Cod penal.*

Inculpații [redacted] prin apărător ales, au arătat că practica judiciară a cunoscut un parcurs evolutiv. Dacă la început în astfel de cauze erau pronunțate soluții de condamnare pentru infracțiuni concurente, reținându-se atât infracțiunea de înșelăciune cât și infracțiunea de fraudă informatică, ulterior practica a considerat că în astfel de situații de aflăm în prezența unei infracțiuni unice, fraudă informatică, înșelăciunea fiind absorbită de infracțiunea prevăzută în legea specială, adică de infracțiunea de fraudă informatică. Consideră că este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu problema de drept ridicată de instanță prin prisma consecințelor pe care o eventuală schimbare de încadrare juridică le-ar avea asupra situației juridice a inculpaților.

Inculpații [redacted] și [redacted] consideră că în speță s-ar putea ridica inclusiv problema neconstituționalității textului de lege, pentru lipsa de claritate.

Dispozițiile art. 249 din Codul penal sancționează introducerea, modificarea ori ștergerea de date informatice, însă elementul material al acestei infracțiuni nu este descris corespunzător pentru ca destinatarul final să poată înțelege în mod clar care este acțiunea, cui se adresează și care sunt condițiile în care se poate îndeplini. S-a apreciat că este nevoie de sesizarea instanței supreme în vederea dezlegării unei chestiuni de drept.

Inculpatul [redacted] a apreciat îndeplinite condițiile sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Persoane vătămate și părțile civile au apreciat, prin intermediul apărătorilor desemnați din oficiu, că, în raport de opiniile divergente din literatura de specialitate, întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție ar trebui să vizeze semnificația acțiunii de postare a unui anunț în mediul online și anume dacă această activitate se circumscrie sau nu sferei noțiunii de „introducere de date informatice”. Au apreciat că, mai degrabă, acțiunea inculpaților pare a se încadra în textul de lege care sancționează înșelăciunea și nu fraudă informatică.

Inculpatul [redacted] prin avocat ales, a arătat că, în temeiul art. 475 Cod procedură penală, trebuie sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție cu dezlegarea acestei chestiuni de drept, apreciind că întrebarea propusă de instanță acoperă toate discuțiile și toate întrebările ridicate în această cauză. Aceasta, întrucât, poate lămuri în care dintre cele două infracțiuni se încadrează acțiunea de introducere a unor date într-un sistem informatic, respectiv dacă aceasta aduce sau nu atingere și bunei funcționări a sistemului informatic. În cazul în care se ajunge la concluzia că se aduce atingere și funcționării sistemului informatic, apare în mod clar că în speță este vorba de

infracțiunea de fraudă informatică iar în situația în care se reține că se aduce atingere doar relațiilor patrimoniale atunci ne află în prezența infracțiunii de înșelăciune.

IV. Admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație Justiție

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală: "Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată."

Din cuprinsul prevederilor legale care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

- chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății, în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

- chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele;

- chestiunea de drept pusă în discuție să fie una veritabilă, dificilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

- chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Curtea de Apel Alba Iulia consideră că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Astfel, Curtea de Apel Alba Iulia este investită cu soluționarea dosarului în ultimă instanță, cauza se află în curs de judecată, iar problema de drept a cărei dezlegare se solicită nu a mai fost supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție, nici pe calea unei întrebări prealabile, nici printr-un recurs în interesul legii. Totodată, nu cunoaștem să existe la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii privind această chestiune de drept.

Întrebarea ce face obiectul sesizării reprezintă, din punctul nostru de vedere, o veritabilă problemă de drept, care, prin gradul său de dificultate, necesită o dezlegare cu valoare de principiu din partea instanței supreme. O dovadă în acest sens o reprezintă divergențele de opinii din literatura de specialitate și din practica judiciară cu privire la dezlegarea acesteia.

Examenul literaturii de specialitate:

Unii autori apreciază că infracțiunea de fraudă informatică în modalitatea alternativă a „introducerii de date informatice” presupune inserarea, înfățișarea, în format prelucrabil informatic de fapte, informații, sau concepte inexistente anterior. Se reține această modalitate a infracțiunii, de exemplu în cazul introducerii de date informatice false, nereale pe platforme e-commerce, al înregistrării de oferte nereale de vânzare a unor produse care nu există în realitate, al creării de profiluri fictive de utilizatori (*Codul penal: comentariu pe articole/Georgiana Bodoroncea, Valerian Cioclei, Irina Kuglay, ..., Ediția a 2-a, rev.-București: Editura C.H. Beck, 2016*). În același sens, alți autori apreciază că „în practică, în multe cazuri, fraudă informatică se

comite prin postarea de anunțuri fictive pe site-uri specializate în comerțul electronic sau prin anunțuri fictive postate pe site-uri pirat, care au denumiri apropiate de cele consacrate” (Drept penal-Partea specială/Valerian Cioclei.-Ed a 4-a, reviz.,-București: Editura C.H. Beck, 2019-2020). În fine, alți autori, fără a oferi o analiză în detaliu a infracțiunii și a acțiunii de „introducere de date informatice” apreciază că „această infracțiune poate fi considerată o variantă de specie a infracțiunii de înșelăciune” (Explicațiile noului Cod penal/George Antoniu, Tudorel Toader (coord.).-București: Universul juridic, 2015, 5 vol.).

În sens contrar, alți autori apreciază că, infracțiunea de fraudă informatică, în modalitatea alternativă a introducerii de date informatice „se consumă la momentul pricinuirii unei pagube prin conduita agentului. Paguba trebuie să se afle în raport direct cu beneficiul material urmărit de agent. Mai mult, aceasta trebuie să se producă ca efect direct al interacțiunii logice cu sistemul informatic vizat, fără a exista o altă conduită ulterioară prejudiciabilă a persoanei vătămate” (Bogdan, Sergiu, Drept penal: partea specială: infracțiuni contra patrimoniului, contra autorității, de corupție, de serviciu, de fals și contra ordinii și liniștii publice/Sergiu Bogdan, Doris Alina Șerban-București: Universul Juridic, 2020). Același punct de vedere pare a fi susținut și de alți autori (Udroiu, Mihail, Sinteze de drept penal: partea specială, București, Editura C.H. Beck, 2020) care, fără a oferi o analiză proprie a infracțiunii de fraudă informatică, preiau distincțiile făcute de un alt autor între infracțiunile de fraudă informatică și înșelăciune. Reține autorul citat că „inducerile în eroare tradiționale comise prin mijloace informatice (îndeosebi cu privire la publicarea de anunțuri fictive pe diferite platforme online referitoare la vânzarea unor bunuri inexistente) întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune...” și că „se va putea reține fraudă informatică acolo unde lipsește cu totul o conduită autoprejudiciantă a persoanei vătămate”

Cea mai amplă analiză a raportului dintre infracțiunea de înșelăciune și infracțiunea de fraudă informatică am regăsit-o în lucrarea Tratat de criminalitate informatică, George Zlati, București, Editura Solomon, 2020, pag. 453-461. Arată autorul menționat că „trebuie făcută o distincție clară între fraudă informatică și înșelăciunea comisă prin mijloace informatice. Dacă în primul caz discutăm despre sistemul informatic și datele informatice ca fiind „ținta” agentului (devenind un veritabil obiect al infracțiunii), în cel de-al doilea caz, sistemul informatic ori datele informatice nu sunt decât mijloace pentru inducerea în eroare a victimei”.

Autorul mai sus citat propune și o serie de criterii pentru delimitarea infracțiunii de fraudă informatică de infracțiunea de înșelăciune: lipsa conduitei autoprejudiciante din partea victimei, sistemul informatic-instrument sau obiect al acțiunii, lipsa unei legături subiective între agent și victimă, irelevanța conduitei victimei, caracterul voluntar sau nevoluntar al transferului de active.

Concluzionează autorul citat arătând că „simpla introducere a unor oferte fictive pe o platformă online nu se poate plasa sub incidența art. 249 C.pen., nefiind în prezența unei fraude informatice”.

Același autor oferă și o serie de ipoteze de comitere a fraudei informatice prin introducerea de date informatice: transferul neautorizat de monede virtuale, achiziționarea de telefoane mobile la valoare zero prin activarea în sistemul informatic a unor reduceri de preț, folosirea fără drept a unui tichet pentru reîncărcarea cartelei PrePay, transferul de credit pe o cartelă telefonică PrePay, mărirea „artificială” a soldului contului bancar, obținerea frauduloasă a unui bilet de transport în comun de la un automat de bilete, introducerea mențiunii „plătit” cu privire la un anumit debit stocat într-o bază de date, folosirea frauduloasă a unei multifuncționale, prin utilizarea unei cartele falsificate.

În fine, autorul citat oferă și o serie de ipoteze privind introducerea de date informatice în care reținerea infracțiunii de fraudă informatică este problematică: publicarea de anunțuri de

vânzare sau licitații fictive pe Internet, fraudă constând în transmiterea de mesaje prin mijloace de comunicare electronică (metoda accidentul), activitatea de phishing și pharming, transmiterea de corespondență electronică nesolicitată, etc.

Examenul jurisprudențial:

În practica judiciară am identificat o serie de hotărâri contradictorii, unele instanțe reținând, în ipoteza postării de anunțuri fictive online, care au avut drept consecință producerea unei pagube, fără ca prin această postare de anunțuri fictive să se intervină asupra sistemului informatic sau asupra datelor informatice prelucrate de acesta, existența infracțiunii de fraudă informatică, alte instanțe infracțiunea de înșelăciune, iar altele infracțiunea de fraudă informatică în concurs cu infracțiunea de înșelăciune. Astfel:

1. Infracțiunea de fraudă informatică prevăzută în art. 49 din Legea nr. 161/2003 constă în fapta de a cauza un prejudiciu patrimonial unei persoane prin introducerea, modificarea sau ștergerea de date informatice, prin restricționarea accesului la aceste date ori prin împiedicarea în orice mod a funcționării unui sistem informatic, în scopul de a obține un beneficiu material pentru sine sau pentru altul.

Vânzările fictive de bunuri on-line, realizate prin intermediul platformelor specializate în tranzacționarea de bunuri on-line, care cauzează un prejudiciu persoanelor vătămate induse în eroare prin introducerea de date informatice cu privire la existența bunurilor și determinate, în acest mod, să plătească prețul unor bunuri inexistente, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de fraudă informatică prevăzută în art. 49 din Legea nr. 161/2003. În acest caz, nu sunt întrunite și elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune, întrucât infracțiunea de fraudă informatică reprezintă o variantă a infracțiunii de înșelăciune săvârșită în mediul virtual, iar art. 49 din Legea nr. 161/2003 constituie norma specială în raport cu art. 215 C. pen., care constituie norma generală, fiind aplicabilă exclusiv norma specială. (*I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 2106 din 14 iunie 2013*)

Faptele inculpaților de a posta un anunț on-line referitor la vânzarea unui autoturism, pe care în realitate nu-l dețineau, prin introducerea și modificarea de date informatice neconforme cu realitatea, pe care le-au utilizat în scopul obținerii de beneficii materiale pentru grupul infracțional, atrăgând prejudicierea cumpărătorului parte civilă, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de fraudă informatică, prevăzută de art. 249 CP. (*C.A. București, Secția I penală, Decizia penală nr. 1472/A din 25 octombrie 2017, nepublicată*).

Faptele aceluiași inculpat care în perioadele aprilie-august 2015 și aprilie-mai 2017, în baza unei rezoluții infracționale unice, prin introducerea și modificarea de date informatice (respectiv crearea de adrese de poștă electronică cu date fictive, efectuarea de comunicări conținând date fictive, comunicarea de fotografii ale unor autoturisme care nu le deținea etc.) în mediul on-line a indus în eroare cinci cetățeni germani și români cu ocazia desfășurării unor tranzacții în mediul on-line, să vireze suma totală de 39.250 de euro, corespunzătoare cumpărării unor autoturisme care, în realitate, nu existau oferite spre vânzare de către autor, în conturi bancare aparținând controlate de inculpatul [REDACTED] și alți complici ai săi, ulterior, sumele de bani intrând în posesia sa, urmărind să obțină beneficii materiale pentru sine și pentru alții, cauzând pagube persoanelor vătămate victime care au virat sumele de bani și nu au primit respectivele bunuri întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de fraudă informatică în formă continuată prevăzută de art. 249 CP cu aplicarea art. 35 alin. (1) CP (cinci acte materiale). (*C.A. Ploiești, Secția penală și pentru cauze cu minori, Decizia penală nr. 352/A din 9 aprilie 2019, nepublicată*)

2. Oferirea spre vânzare a unor componente de calculator, prin intermediul platformei (...), componente care ulterior s-au dovedit a fi nefuncționale, nu constituie infracțiunea de fraudă

informatică ci, raportat la starea de fapt pot fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune, întrucât, raportat la modalitatea în care s-au produs evenimentele, inducerea în eroare nu a avut loc prin acțiunea de postare a anunțului pe platforma menționată, ci doar ulterior, prin comunicarea directă între părți. (C.A. Alba Iulia, Secția penală, Decizia penală nr. 821/2017).

3. Ca atare, atunci când paguba nu se produce, în mod direct și necesar, doar prin simpla introducere, ștergere, modificare de date informatice, ci aceste operațiuni contribuie mai apoi la inducerea în eroare a unei persoane, iar paguba produsă este urmarea acestei induceri în eroare, se apreciază că există și infracțiunea de înșelăciune, de sine stătătoare, fraudă informatică fiind doar un mijloc de săvârșire a înșelăciunii în formă calificată.

Recurentul inculpat [REDACTED] a formulat critici ce vizează cazurile de casare prev. de art. 385 alin. (1) pct. 17, 18 și pct. 14 C. proc. pen.

Sub aspectul dispozițiilor art. 385⁹ alin. (1) pct. 17 C. pr.pen. a solicitat schimbarea încadrării juridice reținută în ceea ce-l privește, apreciind că fapta de înșelăciune este absorbită de infracțiunea menționată de art. 49 din Legea nr. 161/2003, astfel încât se impune înlăturarea textului art. 215 alin. (1), (2), (3) și (5) C. pen și menținerea la încadrarea juridică a faptelor săvârșite doar a dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 161/2003, cu reținerea cauzei legale de reducere a limitelor de pedeapsă prevăzută de art. 320¹ alin. (7) C. proc. pen., aplicându-se o sancțiune corespunzătoare.

A considerat că în mod greșit s-a reținut în sarcina sa infracțiunea de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave prev. de art. 215 alin. (1), (2), (3) și (5) C. pen. împreună cu infracțiunea sancționată de art. 49 din Legea nr. 161/2003, în concurs real, întrucât textul art. 49 din Legea nr. 161/2003 se referă la un prejudiciu patrimonial generat unei persoane prin introducerea, modificarea sau ștergerea de date informatice, prin restrângerea, restricționarea accesului la aceste date sau prin împiedicarea funcționării normale a unui sistem informatic, cu scopul obținerii unui beneficiu material.

În acest sens, a apreciat că elementul de inducere în eroare nu este, prin el însuși, generator de prejudiciu, ci chiar o modalitate de comitere a faptei prevăzute de art. 49 din Legea nr. 161/2003.

Solicitarea inculpatului [REDACTED] de schimbare a încadrării juridice a faptelor săvârșite, prin înlăturarea textului art. 215 alin. (1), (2), (3) și (5) C. pen și menținerea doar a dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 161/2003 reprezintă o reiterare a aceleiași cereri formulată în fața instanței de fond.

Reținând că instanța de fond a respins cererea inculpatului, iar acesta nu a reluat această critică și în fața instanței de apel, se constată că infracțiunea de fraudă informatică prevăzută în art. 49 din Legea nr. 161/2003 constă în fapta de a cauza un prejudiciu patrimonial unei persoane prin introducerea, modificarea sau ștergerea de date informatice, prin restricționarea accesului la aceste date ori prin împiedicarea, în orice mod, a funcționării unui sistem informatic, în scopul de a obține un beneficiu material pentru sine sau pentru altul.

Rezultă, aşadar, că norma anterior enunțată presupune, ca element material, desfășurarea unor activități specifice (introducerea/modificare/ștergere de date informatice, restricționarea accesului la asemenea date, împiedicarea funcționării unui sistem informatic) în scopul obținerii unui folos patrimonial, având ca rezultat producerea unei pagube.

În cazul infracțiunii de înșelăciune, elementul material constă în inducerea în eroare, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust.

Obiectul juridic special al infracțiunii de înșelăciune este reprezentat de relațiile sociale referitoare la protecția patrimoniului împotriva actelor de fraudare realizate în contextul încheierii sau executării convențiilor, pe când infracțiunea de fraudă informatică are ca obiect juridic

special relațiile sociale care protejează patrimoniul unei persoane, atunci când prezența respectivei persoane în spațiul cibernetic se cuantifică într-un anumit volum de date stocate într-un sistem informatic sau vehiculate într-o rețea.

În ambele cazuri, cauzarea unui prejudiciu este o condiție de existență a infracțiunii în forma consumată, pe când producerea unei pagube constituie doar pentru infracțiunea prev. de art. 215 C. pen. un element al laturii subiective, fiind prevăzută expres ca și scop al inducerii în eroare.

În speță, inculpatul, înainte de a începe săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, a introdus, în prealabil, date în sistemul informatic al companiei (...) și a copiat date informatice din acest sistem, provocând un prejudiciu de 5.891,34 dolari SUA, procurându-și astfel date reale ale angajaților companiei, apoi datele reale ale participanților la licitații și ale licitațiilor, codul sursă și alte aplicații utile activității companiei.

De asemenea, din probele administrate în cauză a rezultat că, mai întâi a introdus în sistem informatic datele obținute pentru a contacta și câștiga încrederea victimelor, iar apoi le-a indus pe acestea în eroare, precizând, în mod neadevărat, că plata unei sume în contul indicat de inculpat va determina primirea bunului pentru care victimele pierduseră anterior licitația.

Drept urmare, în cauza de față, la încadrarea juridică nu se are în vedere existența unui concurs ideal, caracterizat prin comiterea unei singure acțiuni care întrunește elementele constitutive ale mai multor infracțiuni, conform art. 33 lit. b) C. pen., ci suntem în prezența unor fapte distincte, ce s-au succedat și care corespund unor norme de incriminare diferite, între cele două infracțiuni existând o relație de conexitate de tip mijloc-scop.

Așa cum în mod corect a reținut instanța de fond, prejudiciul cauzat părților civile nu este urmarea directă, imediată a introducerii, modificării, ștergerii de date informatice, ci a inducerii în eroare a acestor persoane cu privire la achiziționarea unui bun.

Potrivit art. 215 alin. (2) C. pen., înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

Ca atare, atunci când paguba nu se produce, în mod direct și necesar, doar prin simpla introducere, ștergere, modificare de date informatice, ci aceste operațiuni contribuie mai apoi la inducerea în eroare a unei persoane, iar paguba produsă este urmarea acestei induceri în eroare, se apreciază că există și infracțiunea de înșelăciune, de sine stătătoare, fraudă informatică fiind doar un mijloc de săvârșire a înșelăciunii în formă calificată.

Prin urmare, critica analizată va fi respinsă, apreciindu-se că instanța de fond a reținut în mod corect că inculpatul a săvârșit infracțiunea de fraudă informatică în concurs real și etiologic cu infracțiunea de înșelăciune în convenții (*Î.C.C.J., Decizia penală nr. 3764/2013*).

În final, dorim să facem trimitere și la o decizie a Tribunalului Suprem din Spania (citată după George Zlati, *Tratat de criminalitate informatică*, vol. I, pag. 458) în care se reține că prin incriminarea fraudei informatice s-a incriminat o modalitate specifică de fraudă care presupune manipularea unui dispozitiv, a unui sistem informatic și nu a unei persoane.

Rezolvarea dată chestiunii de drept expuse în încheierea de sesizare este susceptibilă a avea consecințe juridice directe asupra modului de soluționare a cauzei, în condițiile în care aceasta vizează însăși încadrarea juridică a faptelor pretins a fi fost săvârșite de inculpați, fraudă informatică prevăzută de art. 249 din Codul penal, care constituie obiectul acuzației penale.

Or, în ceea ce privește legătura dintre chestiunea de drept sesizată și soluționarea pe fond a cauzei, este de observat că unele critici din cuprinsul motivelor de apel depuse de inculpați

privesc însăși încadrarea juridică a faptelor în infracțiunea de fraudă informatică, apreciindu-se că acestea întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune.

În condițiile în care, așa cum mai sus am arătat, nici literatura de specialitate și nici practica judiciară nu sunt unitare în a stabili criteriile de diferențiere între infracțiunea de fraudă informatică și infracțiunea de înșelăciune prin mijloace frauduloase, apreciem că încadrarea juridică corectă a faptelor deduse judecății reprezintă o veritabilă chestiune de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei.

În fine, trebuie să subliniem și faptul că utilitatea unei interpretări unitare oferite de Înalta Curte de Casație și Justiție este cu atât mai evidentă, cu cât în practica Curții de Apel Alba Iulia au existat mai multe dosare în care, în situații de fapt similare celei deduse judecății în prezenta cauză, s-au pronunțat soluții diferite în ipoteza condamnării inculpatului, decizându-se condamnarea uneori pentru infracțiunea de fraudă informatică, iar în alte cazuri pentru infracțiunea de înșelăciune.

Legat de această ultimă chestiune demn de remarcat este și faptul că unul dintre autorii din literatura de specialitate citează o soluție a Curții de Apel Alba Iulia pronunțată într-o cauză similară în care însă inculpații au fost condamnați pentru infracțiunea de înșelăciune (**prin schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de fraudă informatică**) ca reprezentând „un punct de referință pentru practica judiciară, aceasta reușind (Curtea de Apel Alba Iulia, *s.n.*) să evidențieze într-un singur paragraf distincția esențială dintre cele două infracțiuni contra patrimoniului. A reținut Curtea de Apel Alba Iulia în cauza menționată că „raportat la starea de fapt reținută în cauză, faptele inculpaților nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de fraudă informatică ci ale infracțiunii de înșelăciune, întrucât, *inducerea în eroare nu a avut loc prin acțiunea de postare a anunțului de platforma menționată ci doar ulterior, prin comunicarea directă între părți*”.

V. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Potrivit art. 249 din Codul penal, constituie infracțiunea de fraudă informatică, introducerea, modificarea sau ștergerea de date informatice, restricționarea accesului la aceste date ori împiedicarea în orice mod a funcționării unui sistem informatic, în scopul de a obține un beneficiu material pentru sine sau pentru altul, dacă s-a cauzat o pagubă unei persoane.

Potrivit art. 181 din Codul penal, prin sistem informatic se înțelege orice dispozitiv sau ansamblu de dispozitive interconectate sau aflate în relație funcțională, dintre care unul sau mai multe asigură prelucrarea automată a datelor, cu ajutorul unui program informatic.

Prin date informatice se înțelege orice reprezentare a unor fapte, informații sau concepte într-o formă care poate fi prelucrată printr-un sistem informatic.

Potrivit art. 244 alin. 1 și 2 din Codul penal, constituie infracțiunea de înșelăciune inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos patrimonial injust și dacă s-a pricinuit o pagubă.

Înșelăciunea săvârșită prin folosirea de nume sau calități mincinoase sau alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoarea de la 1 la 5 ani.

Curtea de Apel Alba Iulia consideră că prin activitatea de postare de anunțuri fictive online, fără ca prin această activitate să se intervină asupra sistemului informatic sau asupra datelor informatice prelucrate de acesta, se realizează o simplă interacțiune a inculpatului cu sistemul informatic. În lipsa unei conduite ulterioare a victimei (care citește anunțul publicat și,

interesată fiind de conținutul acestuia, îl contactează pe inculpat negociind condițiile achiziționării bunului), simpla postare a anunțului nu este aptă a cauza o pagubă persoanei vătămate.

Considerăm noi că diferența dintre cele două infracțiuni, fraudă informatică și înșelăciune, se bazează pe faptul că, în cazul înșelăciunii, inducerea în eroare (prin introducerea de date informatice) determină victima să se autoprejudicieze prin contactul ulterior cu inculpatul, în vreme ce în cazul fraudei informatice (prin introducerea de date informatice) conduita victimei este irelevantă, paguba produsă acesteia fiind cauzată de însăși introducerea datelor informatice, de manipularea sistemului informatic.

Pentru aceste considerente, Curtea va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Publicarea de anunțuri fictive online care a avut drept consecință producerea unei pagube, fără ca prin această activitate să se intervină asupra sistemului informatic sau asupra datelor informatice prelucrate de acesta, realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii de fraudă informatică, prevăzute de art. 249 din Codul penal (în modalitatea alternativă a „introducerii de date informatice”) sau ale infracțiunii de înșelăciune, prevăzute de art. 244 alin. 2 din Codul penal (în modalitatea alternativă „prin alte mijloace frauduloase”)?”

În vederea pronunțării de către Î.C.C.J a hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, va acorda un nou termen de judecată la data de **5 mai 2021 ora 13:00**.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E:**

În temeiul art. 475, art. 476 alin. 1 Cod procedură penală, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Publicarea de anunțuri fictive online care a avut drept consecință producerea unei pagube, fără ca prin această activitate să se intervină asupra sistemului informatic sau asupra datelor informatice prelucrate de acesta, realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii de fraudă informatică, prevăzute de art. 249 din Codul penal (în modalitatea alternativă a „introducerii de date informatice”) sau ale infracțiunii de înșelăciune, prevăzute de art. 244 alin. 2 din Codul penal (în modalitatea alternativă „prin alte mijloace frauduloase”)?”

În vederea pronunțării de către Î.C.C.J a hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, amână cauza la data de **5 mai 2021 ora 13:00** pentru când:

Se va înainta Înaltei Curți de Casație și Justiție:

- prezenta încheiere, atât în format complet, cât și în format anonimizat pentru publicarea pe site-ul instanței supreme;
- citativul cuprinzând identitatea și domiciliile părților;

- rechizitoriul și sentința pronunțată de prima instanță, în copii certificate, ca înscrisuri relevante.

În temeiul art. 353 alin. 2 Cod procedură penală au termen în cunoștință prin semnarea de primire a scrisorii recomandate următoarele intimate persoane vătămate și părți civile: (.....).

Au termen în cunoștință în temeiul art. 353 alin. 2 Cod procedură penală apelanții-inculpați [REDACTED] și intimații-inculpați [REDACTED]..

Se citează prin administrația locului de deținere apelanții-inculpați [REDACTED] și [REDACTED] cu mențiunea că prezența este obligatorie prin videoconferință.

Se citează inculpații, persoanele vătămate, respectiv părțile civile care nu au termen în cunoștință, la adresele de domiciliu cunoscute la dosar, precum și la adresa de e-mail, în măsura în care aceasta este cunoscută.

Se vor cita prin afișare la ușa instanței persoanele vătămate ori părțile civile cu privire la care dovada de primire a citației s-a întors la dosar cu mențiunea că adresa este incorectă ori că aceasta este insuficientă.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2021.

Președinte,

Judecător,

Grefier

Data tehnoredactării: 15.03.2021

Inițialele redactorului și ale tehnoredactorului [REDACTED]